

Meester Meinenweg

Tegenwoordig noemt bijna iedereen iedereen bij de voornaam. Men zou het vroeger toch niet in zijn hoofd hebben gehaald meester Meinen aan te spreken met Gerrit Jan. Nu is daar eigenlijk niets mis mee, want iedereen heeft behalve een achternaam ook een voornaam, maar meester Meinen tutoyeren? Onvoorstelbaar!

De moeder van Gerrit Jan Meinen was afkomstig van de boerderij 't Voorde in Corle. Zijn vader kwam van de "Letste Stuver" in Bredevoort. Gerrit Jan Meinen werd op 9 augustus 1881 op 't Voorde in Corle geboren.

Toen hij vijf jaar was, ging hij naar de OLS in Corle. Alhoewel het normaal was dat een enige zoon op de boerderij zijn vader opvolgde, vond het hoofd van de schoolmeester Gerrit Jan Beekhof dat Gerrit Jan door moest leren en hij wist de ouders van het belang van deze stap te overtuigen. Zo ging Gerrit Jan op 14-jarige leeftijd naar de Normalschool in Winterswijk. Hij liep bijna vijf jaar lang elke morgen en aan het eind van de middag ongeveer een uur van huis naar school en terug. Op 13 mei 1900 behaalde hij de onderwijzersakte en in 1904 ook de hoofdakte. Zijn eerste baan kreeg hij in 1900, toen hij op 18-jarige leeftijd onderwijzer in Aalten werd. Nadat hij ook de hoofdakte had behaald, werd hij in 1904 benoemd tot hoofd van de school in Lintelo. Hij was toen dus nog maar net 23 jaar.

Op 10 augustus 1905 trouwde hij met Aleida Johanna Petronella Leerink. Uit dit huwelijk werden geboren Annigjen Berendina (geb. 1906), Jan Gerrit (geb. 1909), Johanna Aleida (geb. 1910), Johannes (geb. 1912) en Gerhard (geb. 1917).

In augustus 1909 maakte Gerrit Jan Meinen kennis met meester Hendrik Willem Heuvel, die een jaar of achttien ouder was. Deze zou zijn grote voorbeeld, raadsman en vriend worden. Heuvel was de belangrijkste schrijver in dialect van Nederland.

Gerrit Jan ging Duits studeren en begon ook aan de opleiding voor de landbouwakte. Ofschoon hij en zijn vrouw zich in Lintelo goed thuisvoelden, kon Meinen op 15 augustus 1911 aan zijn vriend Heuvel schrijven, dat hij tot hoofd van de school in Kotten was benoemd. Op 1 november 1911 betrok het gezin Meinen de onderwijzerswoning in Kotten. Na het overlijden van zijn vrouw op 12 februari 1926 aan een ongeneeslijke ziekte, hertrouwde meester Meinen op 17 november 1927 met Johanna Martina Streek (geb. 1896). Uit dit huwelijk werd Marinus Herman Aleidus (geb. 1929) geboren.

In 1933 werd de nieuwe school naast het meestershuis in gebruik genomen.

Een man met bijzondere gaven, zo mag meester Meinen uit Kotten worden genoemd. Als schooljongen probeerde Meinen al te schrijven en te tekenen en dat heeft hij zijn hele leven volgehouden.

355. Meester Meinen met zijn zoon Geert op de arm voor de oude Kottense school.

Behalve als onderwijzer heeft Meinen zich op allerlei andere manieren voor de gemeenschap verdienstelijk gemaakt. Eigenlijk meteen al na zijn komst in Kotten hielp hij de zangvereniging "De Harmonie" oprichten. Op 23 juni 1912 vond onder zijn leiding in het gebouw Wilhelmina de eerste uitvoering plaats. Toen de leden ook toneelstukjes gingen opvoeren, schreef Meinen die voor hen in het hen vertrouwde dialect. Een voorbeeld daarvan is "Eigen kindere", spelend in de jaren na de Eerste Wereldoorlog. Dit stuk was voor de spelers en toehoorders herkenbaar in de eigen omgeving gesitueerd. Zijn gedegen en omvangrijke kennis van het Winterswijkse dialect kwam ook tot uiting in zijn Geldersche Schetsen, die regelmatig in De Graafschapbode verschenen. Zijn toneelstukjes in dialect, werden ook door "Ons Genoegen" uit het Woold altijd met veel succes opgevoerd. Veel bekendheid kregen zijn kinderboeken als Jongensavonturen, De wilde Vogel, Het Boerenknechtje en De Veldkampjongens. Schetsen en verhalen in dialect waren Ruursterkes, Eenvoudige Menschen en Landvolk.

In 1917 schreef G.J. Meinen een boekje "De verborgen schat van Kraaijenhorst". Er is niet veel fantasie voor nodig om voor kraaijen raven te lezen en het is dan ook duidelijk dat hij het verhaal om de Ravenhorst heeft laten spelen.

Hij schreef veel artikelen in tijdschriften als "De Levende Natuur", "Voor 't Jonge Volkje" en "Eigen Haard". Ook stelde hij een aantal VVV-gidsen samen.

De laatste jaren van zijn leven heeft Meinen voor De Graafschapbode een reeks artikeltjes geschreven over zijn jeugdherinneringen. Het waren de verhalen van zijn vader en moeder, het spel van zijn kinderen en ook zijn eigen ervaringen. Die liet hij tot leven komen door de tweeling "Knelis en Willem en Mieken, 't zwarte hundeken". Deze kinderverhalen zijn in 1972 en 1987 gebundeld en dat zijn misschien wel de meest bekende boeken geworden die meester Meinen heeft geschreven. Hij maakte daarvoor ook de tekeningen. De boekjes geven er een beeld van hoe de boerenjongens van ongeveer een eeuw geleden de wereld zagen. Eén voorbeeld. In beide boekjes samen worden maar vier soorten vervoermiddel genoemd: de holtwagen (van de klompenmaker), de maelwagen (van de molenaar), de scheernslieperskaore (een hondenkar) en de hondenkaore (die zij voor Mieken hadden).

294. Bronsgieter Jan te Kulve uit Eibergen maakte het beeldje "Knelis en Willem", dat in Winterswijk op de Markt staat. Mieken, 't zwarte hundeken kijkt verlangend of er iets van de goede nieuwjaarsgiften op de grond valt.

In januari 1934 werd meester Meinen in het Algemeen Ziekenhuis te Winterswijk opgenomen, waar hij op 5 april 1934 op slechts 52-jarige leeftijd overleed. In dat korte leven heeft Meinen op heel uiteenlopend gebied veel gepresteerd en ons een groot aantal boeken nagelaten. Hij was bij zijn overlijden bijna 23 jaar als hoofd aan de school in Kotten verbonden geweest.

De weduwe Meinen-Streek woonde, nadat ze de onderwijzerswoning had verlaten, achtereenvolgens op Kottenseweg 52-I en Wooldseweg 4.

Toen de weg langs de school een naam moest krijgen, was het eerst de bedoeling om hiervoor de naam Schoolweg te gebruiken. Deze bleek al in het Woold te bestaan. Het toenmalige hoofd van de Kottense schoolmeester Frits Leussink vond dat de straat naar zijn oud-collega Meinen genoemd moest worden.

De weg begint aan de Kottenseweg en het eerste opmerkelijk punt is het feestgebouw Wilhelmina, "De Tente", zoals ze het in Kotten noemen.

344. Het feestgebouw in Kotten met de beide leeuwen. Het gebouw Wilhelmina kent vele toepassingen en is het centrum voor het Kottense verenigingsleven. Het wordt bijvoorbeeld ook gebruikt voor exposities en recepties.

Vervolgens wordt een beek gekruist. Die heeft in haar loop verschillende namen: Bemerbeek, Oossinkbeek, Kleine Beek en Kottensebeek. Daarna wordt het kruispunt bereikt, dat met de school het centrum van Kotten kan worden genoemd. Hier was vroeger een bakker/kruidenier; er is nog altijd een kapper. Het meestershuis (oorspronkelijk aan de andere kant van de weg, naast de kapper) dateert uit 1888 en staat op de hoek met de Burloseweg. Ernaast staat de nog altijd functionerende basisschool. Deze nieuwe school werd door het Kottense bouwbedrijf van Christen Haken in 1933 gebouwd. Meester Gerrit Jan Meinen is hier nog één jaar hoofd geweest. Na zijn overlijden werd hij opgevolgd door meester Willem Boxem. Na hem werd in 1936 meester J. Gribbroek hoofd, die dat tot 1959 zou blijven. Voor hem kwam Frits J.W. Leussink in de plaats. Daarna komen we in het buitengebied van de buurtschap, waar aan de rechterkant het prachtige Vardink is zien. Deze boerderij kent een rijke en gevarieerde geschiedenis. *

252. De huidige Lagere School J dateert uit 1933. De school daarvoor is in 1839 gebouwd en heeft op de hoek van de Burloseweg en de Meester Meinenweg gestaan, tegenover het huidige meestershuis.

*In deel 3 wordt het Vardink in het hoofdstuk Boerderijen in Kotten nader besproken.